

Arrest

nr. 89 478 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Ingoesj-Kazakhse origine te zijn. Op 15 januari 2012 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 10 februari 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u dezelfde asielproblemen aanhaalt dan uw echtgenoot, V.G.(...) (O.V. X), en uw stiefzoon, I.G.(...) (O.V. X). Meer bepaald heeft u uw land van

herkomst verlaten omdat uw stiefzoon, I.G.(...) (O.V. 6.937.387), in oktober 2011 werd gearresteerd omwille van zijn banden met zijn vriend R.(...).

Enkele dagen na de arrestatie van I.(...) merkte u dat uw zoon M.(...) niet meer kon spreken en in zijn broek plaste. Op 9 oktober 2011 kreeg uw man een hartaanval en verbleef hij 2 weken in het ziekenhuis.

Na tweeënhalve maand werd I.(...) vrijgekocht door de broer van uw echtgenoot en reisde hij naar België waar hij een asielaanvraag indiende. In januari 2012 werd uw echtgenoot vanuit jullie woning door mensen in een zwart uniform meegenomen. Ze wilden weten waar I.(...) was. Na een kleine week werd uw echtgenoot vrijgelaten zodat hij geld kon verzamelen om aan hen te geven. Na zijn vrijlating vluchtte uw echtgenoot naar België waar hij een asielaanvraag indiende. U haalt zelf geen andere vluchtmotieven aan.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch intern paspoort, de geboorteakte van uw dochter Ra.(...), de geboorteakte van uw zoon M.(...), uw huwelijksakte, uw geboorteakte, een Belgisch medisch attest van een centrumarts, een doorverwijzing naar een specialist en een Belgisch medisch attest dd. 07.05.2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, V.G.(...) (O.V. 6.957.132), en uw stiefzoon, I.G.(...) (O.V. 6.937.387) (CGVS, p. 8). U verklaart zelf andere geen problemen te hebben gekend waardoor u uw land van herkomst heeft verlaten (CGVS, p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot en van uw stiefzoon de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw stiefzoon - wiens banden met R.(...) de aanleiding waren voor zijn verklaarde problemen en die van uw echtgenoot (CGVS, p. 8) - werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Echter, er moet gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en opmerkelijkheden tussen uw verklaringen en die van uw ouders betreffende essentiële aspecten in uw asielrelaas.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat uw onderlinge verklaringen omtrent de duur van uw aanhouding incoherent zijn. Zo verklaart u van 2 oktober 2011 tot de nacht van 15 op 16 december 2011 te zijn vastgehouden (CGVS 1 (10.02.2012), p. 11 & 13). Eerst werd u in de gevangenis van D.(...) vastgehouden, vervolgens op een onbekende plek en tot slot werd u opnieuw gevangengehouden in de betreffende gevangenis. Wanneer u gevraagd werd hoelang u de eerste keer in de gevangenis van D.(...) verbleef, stelt u dat dit 10 of 20 dagen was (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dat u er toen ongeveer 18 dagen bleef (CGVS 2 (02.05.2012), p. 4). Ook verklaart u ongeveer 2 weken te zijn vastgehouden op de onbekende plek, waarna u nog ongeveer 12 dagen verbleef in de

gevangenis van D.(...) (CGVS 1, p. 15 & CGVS 2, p. 4). Dit impliceert dat u 6 à 7 weken werd gevangen gehouden. Echter, de periode van 2 oktober 2011 tot 16 december 2011 omvat 10 weken. Aangezien deze arrestatie de reden is voor uw vlucht uit uw land, is een dergelijk vastgesteld tijdsverschil wat de duur van uw aanhouding betreft, zwaarwichtig.

Ten tweede komen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw ouders anderzijds omtrent het lot van de familie van uw vriend R.A.(...) waarover u werd ondervraagd, niet overeen. Zo stellen uw ouders allebei dat de familie van R.(...) vooraleer u meegenomen werd, jullie dorp heeft verlaten en dat Ap.(...), de broer van R.(...), sinds diezelfde periode in de gevangenis zit (CGVS vader (O.V. 6.957.132), p. 16 ; CGVS moeder (O.V. 6.957.132), p. 14). Echter, u meent dat de familie van R.(...), inclusief zijn broer Ap.(...), thuis verbleef toen u werd meegenomen (CGVS 2, p. 5).

Geconfronteerd met de verklaringen van uw ouders, stelt u dat het zou kunnen dat de familie van R.(...) vertrokken was, maar dat u het niet weet en dat Ap.(...) voor uw aanhouding niet in de gevangenis heeft verbleven (CGVS 2, p. 5). Echter, deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, u verklaart zelf dat u na de verdwijning van R.(...) - in casu 1 maand voor uw aanhouding - nog bij hem thuis langsging en dat zijn vader toen niet wist waar R.(...) was (CGVS 1, p. 13). Bijgevolg is het onaannemelijk dat u niet op de hoogte bent van het vertrek van de familie van R.(...) uit jullie dorp en de gevangenschap van zijn broer Ap.(...).

Daarenboven leggen uw vader en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af aangaande de manier waarop uw vader na zijn arrestatie weer thuis kwam. Zo stelt uw vader dat hij door de politiemannen die hem meenamen, naar huis werd gebracht en dat er toen niemand mee het appartement binnen is gegaan (CGVS vader, p. 15). Uw stiefmoeder daarentegen verklaart meermaals dat de vriend van uw vader, ook Ap.(...) genaamd, hem toen naar huis heeft gebracht en dat hij samen met uw vader binnenkwam (CGVS moeder, p. 13). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt uw vader dat Ap.(...) later toekwam (CGVS vader, p. 17). Geconfronteerd met diezelfde contradictie verklaart uw stiefmoeder dat Ap.(...) en haar echtgenoot vaak samen naar huis kwamen en dat ze zich misschien heeft vergist (CGVS moeder, p. 16). Deze verklaringen zijn niet afdoende aangezien zowel uw vader als uw stiefmoeder verklaren dat zijzelf thuis was toen uw vader na zijn aanhouding weer thuiskwam (CGVS vader, p. 15 ; CGVS moeder, p. 13). Bovendien betreft het een recente, ingrijpende en unieke gebeurtenis die een essentieel aspect in het asielrelaas van alle betrokkenen betreft.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u niet goed op de hoogte bent van de arrestatie van uw vader. Zo weet u niet van waar uw vader werd meegenomen, hoelang uw vader werd vastgehouden en waar hij werd vastgehouden (CGVS 2, p. 2 & 4). Ook dient te worden vastgesteld dat uw vader niet veel weet over uw aanhouding. Zo weet hij niet waar u werd vastgehouden en of u steeds op dezelfde plaats werd vastgehouden (CGVS vader, p. 16). Aangezien blijkt dat uw vader en u op hetzelfde adres in België verblijven en contact met elkaar hebben, is het weinig aannemelijk dat jullie dermate weinig weten over elkaars aanhouding.

Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Eveneens moet worden opgemerkt dat u uw reisroute naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Meer bepaald verklaart u per vrachtwagen van Kiev in Oekraïne naar België te hebben gereisd (CGVS 1, p. 9). Meer bepaald bevond u zich in de slaapruijnte van de cabine van een vrachtwagen zat (CGVS 1, p. 9). De vrachtwagen werd onderweg niet gecontroleerd en u weet niet of hij een grenspost is gepasseerd (CGVS, p. 10). Uw internationaal paspoort heeft u onderweg in de vrachtwagen verloren (CGVS 1, p. 7). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat bij binnenkomst van Europa strenge controles plaatsvinden. Meer bepaald blijkt uit deze informatie dat er aan de Europese grenzen strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Ook de vrachtwagens worden zeer streng gecontroleerd, bijvoorbeeld aan de Poolse grens. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u per vrachtwagen naar België bent gereisd zonder een grenspost te zijn gepasseerd en zonder te zijn gecontroleerd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw geboorteakte en de kopie van uw Russisch intern paspoort tonen louter uw identiteit aan die geenszins wordt betwist.

Gezien de inschatting van ongeloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven ten dele gebaseerd is op de asielverklaringen van uw ouders, is het van belang om in het kader van deze beslissing een aantal door uw ouders neergelegde documenten te bespreken, meer bepaald documenten die betrekking hebben op de geheugencapaciteiten van uw ouders.

Wat het door uw stiefmoeder neergelegde Belgische medische attest dd. 07.05.2012 betreft, dient opgemerkt te worden dat het attest vermeldt dat ze aan concentratie- en geheugenproblemen lijdt. Echter, in het attest worden de aard en de omvang van deze concentratie- en geheugenproblemen niet vermeld. Bovendien vermag dit medisch attest bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw eigen onderlinge verklaringen alsook tussen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw vader anderzijds, evenals bovenstaande onwetendheden, geenszins te verklaren.

Wat het door uw stiefmoeder neergelegde Belgische medische attest van de centrumarts betreft, moet worden vastgesteld dat erin wordt vermeld dat uw broer M.G.(...) in behandeling is bij een psychiater omwille van post-traumatische stress. Doch, nergens in dit document wordt de oorzaak van zijn psychische problemen vermeld. Bijgevolg kan het attest geenszins aantonen dat M.(...) post-traumatische stress heeft gekregen omwille van de door u verklaarde problemen. Bovendien bevat het document geen informatie die bovenstaande tegenstrijdigheden, vaagheden en opmerkelijkheden kan weerleggen.

Wat de door uw stiefmoeder neergelegde doorverwijzing door de centrumarts betreft, dient opgemerkt te worden dat het attest stelt dat uw broer M.(...) in Grozny werd geconfronteerd met oorlogsgeweld, meer bepaald met beschietingen en bombardementen. Ook wordt er de traumatische vlucht van zijn land naar België aangehaald. Eveneens wordt er vermeld dat M.(...) slecht slaapt, niet meer praat, en met zijn hoofd regelmatig tegen de grond slaat. Echter, dit document vermeldt nergens dat de door uw broer M.(...) gekende problemen, verband houden met de door verklaarde vervolgingsproblemen in uw land. Bovendien bevat de doorverwijzing geen enkele informatie die bovenstaande tegenstrijdigheden, vaagheden en opmerkelijkheden kan weerleggen.

Wat het Russisch medisch attest betreft dat door u vader werd neergelegd, moet worden opgemerkt dat het aantoont dat uw vader op 9 oktober 2011 een hartinfarct heeft gehad. Zijn klachten, zijn voorgeschiedenis en de uitgevoerde onderzoeken worden erin vermeld. Er wordt onder meer vermeld dat uw vader bij opname onder andere verklaarde dat zijn geheugen en gezichtsvermogen slechter waren geworden. Uit het document blijkt duidelijk dat de verwijzing naar het geheugen een verklaring van uw vader betreft. In het attest wordt geen verdere aandacht besteed aan deze verklaring door uw vader. Bijgevolg kan uit dit attest niet worden afgeleid dat uw vader geheugenproblemen zou hebben, die dusdanig zouden zijn dat uw vader niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente en waarachtige verklaringen.

Het door uw vader neergelegde Belgisch medisch attest dd. 29.03.2012 stelt enkel dat hij sinds jaren nierproblemen heeft en in oktober 2011 een hartinfarct heeft gehad. Doch het vermeldt geen oorzaak van deze gezondheidsproblemen en kan het de door u verklaarde problemen in uw land niet aantonen.

De kopie van het door uw vader neergelegde Belgisch medisch attest dd. 26.03.2012 bevat louter de resultaten van de gevoerde onderzoeken. Echter, er wordt geen oorzaak vermeld betreffende de vastgestelde gezondheidsproblemen van uw vader. Bijgevolg kan het de door u verklaarde problemen geenszins aantonen.

De cd-rom van de medische beeldvorming betreffende uw vader van een Belgisch ziekenhuis, die niet bij het administratief dossier werd gevoegd, bevat informatie over zijn gezondheidstoestand die de dienst medische beeldvorming in België heeft verzameld en kan bijgevolg bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw vader weet alleszins niet wat er precies op deze cd-rom te zien is, of wat hij met deze cd-rom zou willen aantonen (CGVS vader, p. 6).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het

administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De andere door u neergelegde documenten die niet werden besproken in de beslissing in hoofde van uw stiefzoon, zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw Russisch intern paspoort, de geboorteakte van uw dochter Ra.(...), de geboorteakte van uw zoon M.(...), uw huwelijksakte en uw geboorteakte kunnen louter uw identiteit, de identiteit van Ra.(...) en M.(...), en uw band met hen evenals uw band met uw echtgenoot aantonen. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het Belgisch medisch attest van een centrumarts, de doorverwijzing naar een specialist en het Belgisch medisch attest dd. 07.05.2012 werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Vooraf stelt verzoekster dat zij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wenst gehoord te worden teneinde de onduidelijkheden die naar aanleiding van de gehoren zouden gerezen zijn recht te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting niet verschijnt en dat de Raad verzoekster dan ook niet kan horen.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar stiefzoon, I.G.(...) (O.V. 6.937.387).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 89 477 van 10 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van I.G.(...) (O.V. 6.937.387) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 februari 2012 en 2 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en zij heeft zich tijdens het tweede gehoor laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De commissaris-generaal is van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt en wijst daarbij op tegenstrijdigheden, vaagheden en opmerkelijkheden.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel en verwijst hierbij naar rechtsleer (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Verzoeker wijst er vervolgens op dat als er toch tegenstrijdigheden zouden zijn, deze pas te vinden zijn na een minutieus vergelijken van de verschillende verklaringen, hij meent dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Ook meent verzoeker dat als er al incoherenties zouden zijn, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van het asielrelaas raken.

Verder is verzoeker eveneens van mening dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en hij verwijst hierbij naar artikel 4, 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Europese Kwalificatierichtlijn) en stelt dat indien er nog enige twijfel zou

bestaan over bepaalde verklaringen, hij toch meent dat er voldoende elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat hij van dit voordeel zou kunnen genieten.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij beroept zich op artikel 4,5 van de Europese Kwalificatierichtlijn. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel werd omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending.

Wat het voordeel van de twijfel betreft, stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing:

2.3.1. Waar de commissaris-generaal onduidelijkheden aanhaalt omtrent de duur van verzoekers aanhouding en opsluiting, wijst verzoeker erop dat hij steeds coherent is geweest wat de periode van zijn aanhouding betreft, hij heeft vastgezet van 2 oktober 2011 tot de nacht van 15 op 16 december 2011. Verzoeker meent dat de duur van de aanhouding niet ter discussie staat. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal slechts ruwe schattingen kon geven betreffende de

duur dat hij op de verschillende plaatsen vastgehouden werd, aangezien hij tijdens zijn gevangenschap geenszins in de mogelijkheid was de dagen te tellen. Verzoeker meent dan ook dat dit tijdsverschil betreffende de duur van zijn aanhouding geenszins als zwaarwichtig beschouwd kan worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wat de duur van zijn detentie betreft buiten de begin- en einddatum geen eensluidende verklaringen aflegt met betrekking tot de tijd dat hij op verschillende plaatsen gedetineerd werd. Verzoeker wijt dit aan de omstandigheden van zijn detentie, die het hem niet mogelijk maakten om de tijd bij te houden, zoals hij reeds uitdrukkelijk stelde tijdens het gehoor. De Raad meent dat dit op dit punt een aannemelijke verklaring zou kunnen zijn.

De kern van het asielrelaas van verzoeker heeft betrekking op zijn arrestatie omwille van zijn contacten met zijn vriend R. die een maand voor zijn arrestatie verdwenen zou zijn en waarover hij onder meer ondervraagd werd. De Raad meent dat verzoeker in dit verband niet overtuigt.

Verzoeker stelt met betrekking tot de familie van zijn vriend R.(...) dat hij en zijn vader V.G.(...) allebei verklaard hebben dat R.(...) er één maand voor de aanhouding van verzoeker nog was en dat hij in deze periode verdwenen is. Verzoeker wijst er eveneens op dat hij niet meer naar R.(...) mocht gaan omdat de oudere vrouwen hem immers gezegd hadden dat de familie problemen had en dat hij er beter niet naartoe kon gaan.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Ten tweede komen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw ouders anderzijds omtrent het lot van de familie van uw vriend R.A.(...) waarover u werd ondervraagd, niet overeen. Zo stellen uw ouders allebei dat de familie van R.(...) vooraleer u meegenomen werd, jullie dorp heeft verlaten en dat Ap.(...), de broer van R.(...), sinds diezelfde periode in de gevangenis zit (CGVS vader (O.V. 6.957.132), p. 16 ; CGVS moeder (O.V. 6.957.132), p. 14). Echter, u meent dat de familie van R.(...), inclusief zijn broer Ap.(...), thuis verbleef toen u werd meegenomen (CGVS 2, p. 5).

Geconfronteerd met de verklaringen van uw ouders, stelt u dat het zou kunnen dat de familie van R.(...) vertrokken was, maar dat u het niet weet en dat Ap.(...) voor uw aanhouding niet in de gevangenis heeft verbleven (CGVS 2, p. 5). Echter, deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, u verklaart zelf dat u na de verdwijning van R.(...) - in casu 1 maand voor uw aanhouding - nog bij hem thuis langsging en dat zijn vader toen niet wist waar R.(...) was (CGVS 1, p. 13). Bijgevolg is het onaannemelijk dat u niet op de hoogte bent van het vertrek van de familie van R.(...) uit jullie dorp en de gevangenschap van zijn broer Ap.(...).(..."

De Raad wijst erop dat de verklaring van verzoeker dat de oudere vrouwen hem verteld zouden hebben dat de familie van R.(...) problemen had en dat hij er beter niet naartoe kon gaan, geen weerlegging is van de hogervermelde motieven en tegenstrijdigheid met betrekking het lot van de familieleden van R.

2.3.2. Waar de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen aanhaalt met betrekking tot de omstandigheden waarin verzoekers vader na zijn arrestatie thuiskwam, stelt verzoeker dat zijn vader volhardt in zijn verklaringen dat zijn vriend A.(...) pas later aankwam toen verzoekers vader reeds thuis was en dat verzoekers moeder enkel maar zou herhalen dat A.(...) en haar echtgenoot vaak samen naar huis kwamen en dat ze zich op het gehoor heeft vergist, zodat deze tegenstrijdigheid onbestaande zou zijn. Verzoekers moeder was op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal zeer nerveus en bang waardoor zij inderdaad een aantal foutieve dingen gezegd zou hebben. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling helemaal geen rekening heeft gehouden met de stresstoestand dat een dergelijk gehoor met zich mee brengt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal niet van die aard is de bestreden beslissing te kunnen weerleggen en het toegeven dat men foutieve dingen gezegd heeft evenmin. Ook hier brengt verzoeker geen concrete argumenten tegen de bestreden beslissing aan.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het zijn stiefmoeder onmogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker

aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker en zijn vader niet goed op de hoogte zijn van de omstandigheden van elkaars arrestatie, stelt verzoeker dat dit eigen is aan hun cultuur en dat hij en zijn vader geen hechte relatie hadden in hun land van herkomst. Zij weten van elkaar dat ze gearresteerd werden, maar de achtergrond is hun onbekend. Vanuit een schaamtegevoel wilden zij hierover niet met elkaar praten. Verzoeker wijst er tevens op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hem en zijn vader te ondervragen over de reden waarom zij slechts een gebrekkige kennis hadden van elkaars arrestatie.

Wat dit betreft, meent de Raad dat verzoeker deze beperkte kennis van zichzelf en zijn vader betreffende elkaars arrestatie niet kan verklaren door het feit dat dit eigen zou zijn aan hun cultuur en dat zij geen hechte relatie zouden hebben. Zij baseren hun asielaanvraag op dezelfde feiten, zodat er verwacht kan worden dat zij elkaar op de hoogte brengen van de redenen waarom zij beiden hun land van herkomst dienden te ontvluchten en een schaamtegevoel volstaat niet om deze redelijke verwachting teniet te doen.

Waar verzoeker de Raad verwijt zichzelf en zijn vader niet te hebben ondervraagd betreffende de reden van hun gebrekkige kennis van elkaars arrestatie, meent de Raad dat het aan de asielzoeker is om de relevante elementen van zijn relaas naar voor te brengen tijdens het gehoor en om ervoor te zorgen dat de commissaris-generaal alle factoren heeft die van belang zijn om te oordelen.

De Raad meent ook dat rekening houdend met het feit dat de vader van verzoeker gezorgd heeft voor de vrijlating van zijn zoon via een kennis en mits de betaling van losgeld redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij meer zou weten over de detentie van zijn zoon.

2.3.4. Verzoeker stelt dat hij op geen enkele manier informatie achterhoudt voor de Belgische autoriteiten en meent dat hij op afdoende wijze meewerkt aan zijn asielaanvraag. Hij stelt formeel dat hij zijn internationaal paspoort verloren is in de vrachtwagen op weg naar België en hij meent dat hij enkel kan herhalen dat hij tijdens zijn vlucht naar België niet gecontroleerd werd. Verzoeker wijst erop dat de door de commissaris-generaal voorgelegde informatie betreffende de grenscontroles niets zegt over de specifieke situatie van verzoeker. Voorts stelt verzoeker dat niet ontkend kan worden dat, ondanks de strenge controles, heel veel personen er in slagen de Schengenzone binnen te dringen.

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker dat hij zonder controle aan de grenzen, reizend in de slaappleats van een vrachtwagen, tot in België kon geraken niet overtuigt.

2.3.5. Verzoeker is tevens van mening dat de door hem neergelegde documenten weldegelijk zijn relaas op een voldoende manier staven.

Wat betreft de neergelegde documenten wijst de Raad er op dat het niet volstaat louter te stellen van mening te zijn dat de neergelegde documenten weldegelijk voldoende zijn om het relaas van verzoeker te staven. De Raad verwijst hier naar hetgeen in de bestreden beslissing gesteld is met betrekking tot de documenten die neergelegd werden door verzoeker, zijn vader en zijn stiefmoeder.

2.4. Verzoeker is van mening dat wat betreft de subsidiaire bescherming de commissaris-generaal op geen enkele manier motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van deze bescherming.

Vervolgens citeert verzoeker uit het Algemeen ambtsbericht Noordelijke-Kaukasus van januari 2012 van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en stelt dat met het oog op de veiligheidssituatie die in dit rapport beschreven wordt, verzoeker zeker aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat vervolgens dieper in op de categorieën b) en c) van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat, in voorkomend geval een probleem oplevert in het licht van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door artikel 3 van het EVRM is ruimer dan die welke wordt voorzien

door het vluchtelingenverdrag. De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering (RvS 6 juli 2001, nr. 97.536).

Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst overeenstemt met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor verzoeker een beslissing genomen heeft tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Waar verzoeker het algemeen ambtsbericht van Nederland aanhaalt, wijst de Raad erop dat deze documentatie niet strijdig is met de CEDOCA-documentatie opgenomen in het administratief dossier en de besluiten inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet zoals verwoord in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze geboden in het vluchtelingenverdrag. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen."

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS